

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa R. C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych
i Autostrad w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 marca 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu

Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z ustalenia, że podstawą solidarnej odpowiedzialności Skarbu Państwa za wynagrodzenie podwykonawcy jest dorozumiane wyrażenie zgody, wbrew jednoznacznej linii orzeczniczej, która uzależnia możliwość wyrażenia dorozumianej zgody od przedstawienia inwestorowi projektu umowy z podwykonawcą, a co najmniej od możliwości zapoznania się przez inwestora z treścią postanowień tejże umowy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy skarżącego o jej oczywistej zasadności. Wadliwość orzeczenia możliwa do zarzucenia w ramach tej podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania może dotyczyć przepisów, których jednolita wykładnia jest ustabilizowana. W niniejszej sprawie problem dotyczy wykładni art. 647¹ k.c.,

w brzmieniu sprzed jego nowelizacji ustawą z 7 kwietnia 2017 r. (Dz.U. poz. 933), a Sądy *meriti* swoje stanowisko co do roszczeń powoda wsparły odwołaniem się do poglądów na temat wykładni art. 647¹ k.c. wyrażonych w orzecznictwie.

Umowa powoda z wykonawcą inwestycji drogowej, której pozwany był inwestorem została zawarta 22 sierpnia 2011 r. Tego samego dnia powód zawarł też umowę o wykonanie robót budowlanych na innym odcinku wykonywanej drogi, a statusu powoda jako podwykonawcy, zakresu wykonanych robót, jak i należnego mu z tego tytułu wynagrodzenia pozwany – mimo formalnego nie zgłoszenia mu powoda jako podwykonawcy także na odcinku I i II budowy - nie kwestionował i po ogłoszeniu upadłości wykonawcy, spełnił na rzecz powoda świadczenie uzgodnione przez powoda z wykonawcą robót jako należne mu wynagrodzenie. Z ustaleń będących podstawą rozstrzygnięcia wynika, że pozwany wykonywał roboty dotyczące odcinka robót, którego dotyczy proces w maju 2012 r. i zostały one ujęte w rozliczeniu robót wykonawcy z pozwanym.

Powód nie został pozwanemu zgłoszony jako podwykonawca robót, ale o wykonywanych przez niego pracach pozwany miał wiedzę, za czym przemawia oświadczenie pozwanego, iż w sposób czynny - dorozumiany, przez czynności faktyczne zaakceptował zaangażowanie powoda w wykonanie robót na I i II odcinku drogi. Z ustaleń Sądów *meriti* wynika, że sposób powzięcia przez pozwanego informacji o zaangażowaniu powoda w roboty drogowe na III odcinku budowy drogi był taki sam, jak sposób poinformowania go o zaangażowaniu powoda w roboty na I i II odcinku tej budowy, a co do tych robót pozwany nie miał żadnych wątpliwości, iż ma obowiązek rozliczenia z powodem należnego mu z tego tytułu wynagrodzenia. Sądy *meriti* - z odwołaniem się do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z 24 stycznia 2014 r., V CSK 124/13 - wskazały, że skuteczność zgody inwestora na zawarcie umowy z podwykonawcą nie jest uzależniona od przedstawienia mu umowy lub jej projektu oraz od wiedzy o istotnych jej postanowieniach, jeżeli inwestor - mający świadomość wykonywania umowy przez podwykonawców i stopnia ich zaangażowania w proces inwestycyjny, rezygnuje z uprawnienia do wglądu do tej dokumentacji lub z zażądania informacji o powyższych ustaleniach wykonawcy z podwykonawcą.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.

jw